schillende onderzoeken aanmeldt. Gaat het om de vergelijkende onderzoeken met het grootste aantal deelnemers, waartoe het onderhavig onderzoek behoort, dan is in geval van afwijziging niet een redengeving noodzakelijk welke door haar breedvoerigheid de werkzaamheden der jury's en de arbeid der personeelsadministratie al te zeer zou verzwaren.

In zaak 89/79

F. BONU, ambtenaar van het Istituto Nazionale Previdenza Sociale (I.N.P.S.), wonende te Cagliari (Italië), vertegenwoordigd door en domicilie gekozen hebbende bij L. Schiltz, advocaat te Luxemburg, kantoorhoudende aldaar 83, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

verzoeker,

tegen

RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door J. Carbery, adviseur van de juridische dienst van het secretariaat-generaal van de Raad, domicilie gekozen hebbende bij J. N. van den Houten, directeur van de juridische dienst van de Europese Investeringsbank, gevestigd te Luxemburg, 2, place de Metz,

verweerder,

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van het besluit waarbij de jury, belast met het algemeen vergelijkend onderzoek Raad/LA/170 (Italiaanstalige vertalers), verzoeker niet tot dat vergelijkend onderzoek heeft toegelaten,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: A. Touffait, kamerpresident, P. Pescatore en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop almede de conclusiën, middelen en argumenten van partijen, kunnen worden samengevat als volgt:

I — Overzicht van de feiten

De Raad deed in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen, nr. C 23 van 29 september 1978 (bladzijde 6), de aankondiging plaatsen van het algemeen vergelijkend onderzoek Raad/LA/170, georganiseerd voor de vorming van een aanwervingsreserve van Italiaanstalige vertalers, aan welke aankondiging een mededeling, houdende bepalingen betreffende de organisatie van algemene vergelijkende onderzoeken, voorafging.

De aankondiging vermeldde onder IV de „wijze van onderzoek en voorwaarden voor toelating":

Het onderzoek vindt plaats op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en van een examen. Toegelaten worden zij die aan de volgende voorwaarden voldoen en wier sollicitatie door de jury in aanmerking is genomen:

a) studie op universitair niveau, afgesloten door het behalen van een diploma of een getuigschrift waaruit een volledige universitaire opleiding blijkt of een daarmede gelijkwaardige beroepservaring als vertaler. De sollicitanten moeten aan de hand van bewijsstukken (afschrift van diploma's of getuigschriften of, bij het onbreken hiervan, bewijsstukken waaruit blijkt dat zij een gelijkwaardige beroepservaring bezitten) bewijzen dat zij voldoen aan deze voorwaarden om tot het onderzoek te worden toegelaten;

b) Italiaans als moedertaal of volkomen beheersing van deze taal, grondige kennis van de Franse taal en een behoorlijke kennis van een of meer der volgende talen: Deens, Duits, Engels of Nederlands (kennis van het Deens of het Nederlands wordt bijzonder gewaardeerd). De sollicitanten moeten aan de hand van bewijsstukken (diploma's, getuigschriften, eventuele verklaringen van werkgevers, enz.) eveneens bewijzen dat zij voldoen aan deze voorwaarde om tot het onderzoek te worden toegelaten;

c) geboren zijn na 31 december 1937. Deze leeftijdsgrens geldt niet voor degenen die op de voor het indienen van de sollicitatie vastgestelde datum sinds ten minste één jaar als ambtenaar of ander personeelslid bij de Europese Gemeenschappen in dienst zijn. Om voor deze vrijstelling in aanmerking te kunnen komen, moeten zij evenwel een door hun Instelling afgegeven bewijs voorleggen waarin hun hoedanigheid en de datum van hun indiensttreding zijn vermeld;

d) voldoen aan de algemene voorwaarden die zijn weergegeven in paragraaf 1, sub 1, 2 en 3, van de aan deze aankondiging voorafgaande mededeling.

De jury stelt de lijst vast van de sollicitanten die voldoen aan de voorwaarden om tot het onderzoek te worden toegelaten, en bepaalt welke sollicitanten uit

deze lijst tot het examen worden toegelaten. Elke sollicitant wordt, voor wat hem betreft, in kennis gesteld van de beslissing van de jury.

In hoofdstuk II der gelijktijdig met de aankondiging geplaatste mededeling is onder 4 onder meer bepaald:

De lijst van de sollicitanten die voldoen aan de voorwaarden, omschreven in de aankondigingen van het vergelijkend onderzoek, wordt door de jury na bestudering van de dossiers vastgesteld.

Bij een vergelijkend onderzoek op de grondslag van een examen worden alle op deze lijst geplaatste sollicitanten tot het examen toegelaten.

Bij een vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken stelt de jury, na de normen te hebben bepaald volgens welke zij deze stukken zal beoordelen, een onderzoek in naar de schriftelijke bewijsstukken van de sollicitanten die op deze lijst zijn geplaatst.

Bij een vergelijkend onderzoek op de grondslag van zowel schriftelijke bewijsstukken als een examen bepaalt de jury welke sollicitanten uit deze lijst tot het examen worden toegelaten.

Onder 7 is bepaald:

De werkzaamheden van de jury zijn geheim. Bijgevolg kan niet worden medegedeeld om welke redenen een sollicitant niet tot het examen wordt toegelaten, noch welke punten de sollicitanten hebben behaald.

Op 7 november 1978 heeft verzoeker gesolliciteerd. De Raad heeft hem bij brief van 22 november 1978 de ontvangst van zijn sollicitatie bevestigd.

Op 5 maart 1979 deed de Raad verzoeker weten dat hij niet tot het examen was toegelaten:

Naar aanleiding van uw verzoek aan bovengenoemd vergelijkend onderzoek te mogen deelnemen, moet ik u tot mijn spijt mededelen dat de jury u niet op de lijst der tot het examen toegelaten sollicitanten heeft geplaatst.

Volgens punt 7 van deel II van de vóór de aankondiging van het onderzoek geplaatste mededeling (vgl. PB nr. C 231, blz. 3), zijn de werkzaamheden van de jury geheim. Ik kan u dus de redenen waarom u niet tot het examen werd toegelaten, niet mededelen.

U gelieve hierbij aan te treffen de bewijsstukken die bij uw verzoek waren gevoegd.

II — Schriftelijke behandeling

De heer Bonu heeft op 5 juni 1979 het onderhavige beroep ingesteld.

De schriftelijke behandeling heeft een normaal verloop gehad.

De advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof (Tweede kamer) besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

III — Conclusies van partijen

Verzoeker heeft geconcludeerd dat het Hof:

a) het beroep ontvankelijk en gegrond zal verklaren;

b) het op 5 maart 1979 te zijner kennis gebrachte besluit waarbij de jury, belast met het algemeen vergelijkend onderzoek Raad/LA/170 hem niet tot dat onderzoek heeft toegelaten, zal nietigverklaren;

c) verweerder in de kosten zal verwijzen.

De *Raad* concludeert dat het Hof:

a) het beroep ongegrond te verklaren;

b) verzoeker in de kosten zal verwijzen, voorzover die niet, krachtens de artikelen 70 en 95, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, ten laste van verweerder mochten komen.

IV — Middelen en argumenten waarvan partijen zich tijdens de schriftelijke behandeling hebben bediend

A — De ontvankelijkheid

De *Raad* betwist niet dat verzoeker volgens 's Hofs jurisprudentie rechtstreeks tegen het besluit van de jury in beroep mocht komen en zich niet eerst met een klacht tot het tot aanstelling bevoegde gezag behoefde te wenden.

Toen hij vernam niet tot het examen te zijn toegelaten, had verzoeker drie maanden de tijd om in beroep te komen; die termijn is in acht genomen, immers het beroepschrift is op 5 juni 1979 ingediend.

B — Ten principale

1. Het besluit verzoeker niet tot het examen toe te laten

Verzoeker meent dat het aangevochten besluit als niet met redenen omkleed moet worden nietigverklaard.

a) Een algemeen rechtsbeginsel wil dat een voor betrokkene bezwarend besluit met redenen wordt omkleed. Het komt tot uitdrukking in artikel 25, tweede alinea, van het Statuut van de ambtenaren.

De motiveringsplicht is niet alleen bedoeld om betrokkenen te beschermen maar ook om het Hof tot de hem in het Verdrag opgedragen rechtscontrole in staat te stellen.

Volgens 's Hofs vaste rechtspraak moet een onvoldoende of al te bondige redengeving van individuele besluiten, onder meer wanneer het gaat om de toelating tot vergelijkende onderzoeken, tot nietigverklaring dier besluiten leiden. Betrokkenen moeten in de redengeving duidelijk kunnen lezen waarom hun sollicitatie terzijde gelegd werd, terwijl die redengeving tevens controle op de rechtmatigheid van het besluit mogelijk moet maken.

Hetzelfde heeft a fortiori te gelden als de redengeving geheel ontbreekt, immers betrokkene kan dan in het geheel niet achterhalen waarom hij niet tot het onderzoek werd toegelaten, terwijl het Hof met betrekking tot het besluit niet tot rechtmatigheidscontrole in staat wordt gesteld.

b) De Raad geeft volgens verzoeker aan 's Hofs jurisprudentie, en wel met name aan het arrest, op 15 maart 1973 gewezen in de zaak 37/72, Marcato t. Commissie (Jurispr. 1973, blz. 369), een onjuiste uitlegging; blijkens dat arrest gaat de jury in geval van een vergelijkend onderzoek op grond van schriftelijke bewijsstukken — en het onderhavig geding heeft op die fase betrekking — eerst over tot een vergelijking van de door de sollicitanten overgelegde bewijsstukken met de eisen waaraan zij volgens de aankondiging van het vergelijkend onderzoek moeten voldoen, en wel zulks op grondslag van objectieve gegevens waarmede de sollicitanten, ieder voorzoveel hem aangaat, bekend zijn, reden waarom er met betrekking tot de uitkomsten van die vergelijking een genoegzame redengeving verlangd wordt.

In het arrest wordt dus precies het tegendeel gezegd van wat de Raad erin wil lezen; duidelijkheidshalve is bovendien overwogen dat het geheim der door de jury verrichte werkzaamheden pas speelt in de fase waarin de jury de lijst opmaakt van kandidaten die voor de te vervullen post geschikt werden bevonden.

De wettelijke motiveringsplicht kan dus in casu niet worden geloochend: volgens artikel 5, vierde alinea, van bijlage III van het Statuut is de vergelijking der schriftelijke bewijsstukken in gevallen waarin het vergelijkend onderzoek op grondslag van zulke stukken en van een examen plaatsvindt, niet alleen noodzakelijk voor het opmaken van de lijst der tot het examen toe te laten kandidaten, doch moet die vergelijking ook aan het opmaken van die lijst voorafgaan.

c) De rechtmatigheid van een besluit moet worden beoordeeld naar het tijdstip waarop het werd genomen; het besluit moet zelf het bewijs leveren rechtmatig en regulier te zijn totstandgekomen.

De bestreden handeling, dat wil zeggen de kennisgeving van de jury van 5 maart 1979, voldoet niet aan die twee elementaire eisen, zodat zij niet kan worden „gebeterd"ofwel geregulariseerd, in dier voege dat wordt aangeboden het door de jury opgemaakte rapport ter kennis te brengen van het tot aanstelling bevoegde gezag.

Al zouden aan zulk een aanbod geen consequenties voor de rechtmatigheid van het bestreden besluit verbonden zijn, het zou wel de verdienste hebben dat erdoor wordt bewezen dat het geheim van de werkzaamheden der jury thans niet aan de mededeling van een dossier dat gegevens over alle sollicitanten bevat, in de weg staat, terwijl de Raad destijds in zijn mededeling aan verzoeker zelfs het allereerste begin van een redengeving overbodig heeft geacht.

Dat er een door de jury aan het tot aanstelling bevoegd gezag uitgebracht rapport bestaat, biedt de gepasseerde sollicitant trouwens geen voldoende zekerheid dat de reguliere weg werd bewandeld, immers het is bestemd voor het orgaan dat het vergelijkend onderzoek heeft georganiseerd.

De sollicitant krijgt geen uittreksel; hij blijft dus in onwetendheid verkeren met betrekking tot de redenen waarom hij niet tot het examen werd toegelaten en hij zal zich nimmer kunnen wenden tot een met rechtspraak belast orgaan dat geheel losstaat van de betrokken administratie. Hij zal zich dus nooit ten exceptieve kunnen beroepen op valsheid of op een onjuiste beoordeling door de jury van stukken of documenten die hij bij zijn sollicitatie had overgelegd.

De *Raad* herinnert aan de gedragslijn welke door hem bij de informatie van deelnemers aan op grondslag van bewijsstukken en examens gehouden vergelijkende onderzoeken wordt gevolgd.

Een jury stelt volgens bijlage III, artikel 5, eerste, derde en vierde alinea van het Statuut allereerst de lijst vast van de sollicitanten die aan de toelatingsvoorwaarden voldoen, bepaalt dan de normen volgens welke zij de bewijsstukken zal beoordelen en toetst vervolgens de stukken aan de normen teneinde te kunnen overgaan tot de vaststelling van de lijst der geschikte kandidaten. Die normen worden vermeld in het rapport dat de jury na beëindiging van haar werkzaamheden aan het tot aanstelling bevoegd gezag uitbrengt (bijlage III, artikel 5, laatste alinea, van het Statuut).

De sollicitanten krijgen bericht van het secretariaat-generaal, wanneer zij door

de jury niet zijn toegelaten. Wie wél is toegelaten, krijgt daarvan geen bevestiging; hij wordt in kennis gesteld van de positieve of negatieve beslissing die de jury met betrekking tot zijn toelating tot het examen heeft genomen.

Dat een besluit houdende niet-toelating van een sollicitant tot een vergelijkend onderzoek met redenen omkleed moet zijn, wordt rechtens niet betwist. Echter dient er in de lijn van het arrest-Marcato tussen twee fasen van de procedure te worden onderscheiden. In de eerste fase vindt een selectie plaats; de uitkomst daarvan moet genoegzaam met redenen omkleed zijn. De motiveringsplicht geldt voor de niet-toelating tot een vergelijkend onderzoek. In de tweede fase wordt de geschiktheid der kandidaten voor de te vervullen post onderzocht, opdat er een lijst van zulke kandidaten kan worden opgemaakt. De werkzaamheden — van vergelijkende aard — die tot de tweede fase behoren, vallen onder de aan de arbeid van een jury inherente geheimhoudingsplicht.

Het omstreden besluit tot niet-toelating wordt in de tweede fase genomen; verzoeker is wel tot het onderzoek, maar, na toepassing van de normen die de jury voor het onderzoek van de bewijsstukken had opgesteld, niet tot het examen toegelaten. Voor dit gedeelte van de jury-werkzaamheden geldt de geheimhoudingsplicht.

2. De mededeling houdende bepalingen betreffende de organisatie van algemene vergelijkende onderzoeken

Verzoeker is van mening dat de voorwaarde, gesteld onder punt 7 van hoofdstuk II (procedure) van de mededeling, houdende bepalingen betreffende de organisatie van algemene vergelijkende onderzoeken (PB C 231, blz. 3), onrechtmatig is en in ieder geval buiten toepassing moet blijven, althans voorzover het verbod van de mededeling der redenen die tot niet-toelating hebben geleid, ook voor de betrokken kandidaten zou gelden. Dat verbod is niet te vinden in artikel 6 van bijlage III van het Statuut, betreffende de procedure voor een vergelijkend onderzoek, waarin alleen maar wordt gezegd dat de werkzaamheden van de jury geheim zijn.

De mededeling voegt iets toe aan een bestaande tekst, en reeds daarom mag het Hof er geen rekening mee houden.

De onmogelijkheid de kandidaten te laten weten waarom zij niet tot het examen werden toegelaten of welke punten zij hebben behaald, is geenszins te beschouwen als een noodzakelijke consequentie van de geheime aard der jury-werkzaamheden. Het geheim dekt de individuele beoordelingen en opvattingen die tijdens de beraadslagingen tot uiting kwamen, doch niet de globale eindbeoordeling.

De *Raad* betoogt dat de gewraakte bepaling een door de instelling voor alle vergelijkende onderzoeken opgestelde regel is, waarmede is beoogd het geheim van de werkzaamheden der jury, zoals het in artikel 6 van bijlage III van het Statuut in beginsel besloten ligt, met waarborgen te omringen. De gestelde voorwaarde is volkomen rechtmatig, waar het om de toelating van kandidaten tot het examen, en niet om de toelating tot het onderzoek als zodanig gaat.

a) De onafhankelijkheid van de jury brengt mede dat haar werk geheim blijft. Een uitzondering op de strikte aard der ten deze te betrachten geheimhouding is natuurlijk geoorloofd met betrekking tot het met redenen omkleed rapport, dat de

jury aan het tot aanstelling bevoegd gezag uitbrengt, teneinde dat gezag in staat te stellen met kennis van zaken tot zijn keuze te komen.

De Raad heeft in casu de statutair te betrachten geheimhouding in acht genomen: verzoeker is niet in de eerste fase der procedure geëlimineerd, doch in de fase welke onder de geheimhoudingsplicht valt.

b) De mededeling is, als informatieve, niet-reglementaire tekst, bedoeld als een verklaring van de algemene voorwaarden van vergelijkende onderzoeken, en dient ook om toekomstige kandidaten op de geheime aard der jury-werkzaamheden te wijzen.

c) Zonder de arbeid der jury openbaar te maken, is een redengeving met betrekking tot de slotsom waartoe de jury kwam, niet mogelijk. In feite wordt echter het „globale eindoordeel", waaruit aan de kandidaat kan blijken of hij met zijn sollicitatie succes heeft gehad, wel aan hem medegedeeld.

Volgens het arrest, door het Hof gewezen in de zaak-Marcato, is de jury niet gehouden een eventuele niet-toelating tot het examen met redenen te omkleden, wanneer het vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen plaatsvindt en de kandidaat tot het vergelijkend onderzoek als zodanig reeds werd toegelaten.

Het onderhavige vergelijkende onderzoek LA/170, georganiseerd op de grondslag van bewijsstukken en een examen, kan evenwel slechts ten dele worden vergeleken met het vergelijkend onderzoek waarvan de resultaten in de zaak-Marcato werden aangevochten; die vergelijking is mogelijk voorzover het gaat om de eerste fase en het onderzoek der sollicitatiestukken, maar niet voorzover het gaat om de tweede fase en het oordeel nopens toelating tot het examen, dat de inzet van het onderhavige geding vormt.

Verzoeker vergist zich, wanneer hij geen onderscheid maakt tussen het onderzoek naar de bewijsstukken, zoals dat in de fase van de toelating tot het vergelijkend onderzoek plaatsvindt — in welker fase de jury verplicht is een eventuele afwijzing met redenen te omkleden — en het onderzoek van de bewijsstukken tijdens een vergelijkend onderzoek op grond van bewijsstukken en een examen, dat moet leiden tot de vaststelling van de namen der kandidaten die tot het examen zullen worden toegelaten, welk onderzoek behoort tot die jurywerkzaamheden waarvoor de geheimhoudingsplicht geldt.

De jury moet uiteraard, ter beoordeling van de geschiktheid der kandidaten voor de te vervullen post, de overgelegde bewijsstukken evalueren; die evaluatie geschiedt voor de toelating tot het examen. In die beide fasen van een op de grondslag van bewijsstukken en een examen georganiseerd vergelijkend onderzoek worden er van de jury dus individuele beoordelingen gevraagd; moeilijk is in te zien hoe de jury zijn eindoordeel met redenen zou kunnen omkleden zonder dat van de door haar verrichte werkzaamheden blijkt.

d) Weliswaar moeten handelingen van de Raad in den regel met redenen omkleed zijn, zodat kan blijken dat zij rechtmatig en regulier zijn tot stand gekomen. Het specifieke geval van de vergelijkende onderzoeken is te beschouwen als een uitzondering op die regel, en de grenzen binnen welke die uitzondering geldt worden in 's Hofs jurisprudentie afgebakend.

e) De verplichting der jury om ter attentie van het tot aanstelling bevoegd ge-

zag een rapport op te maken, geeft aan de kandidaten een garantie dat de procedure een regulier verloop heeft gehad en stelt het Hof tot controle in staat. De overlegging van dat rapport aan het Hof van Justitie houdt geen schending van de geheimhoudingsplicht in.

f) Het Hof van Justitie is krachtens artikel 179 van het EEG-Verdrag bevoegd om, met inachtneming van de grenzen en voorwaarden die in het Statuut worden gesteld, uitspraak te doen in geschillen tussen de communautaire instellingen en personen die een beroep mogen doen op het Statuut, zelfs voorzover het gaat om degenen die aan algemene vergelijkende onderzoeken deelnemen.

V — Mondelinge behandeling

Partijen zijn gehoord en hebben op door het Hof gestelde vragen geantwoord ter terechtzitting van 10 januari 1980.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 7 februari 1980 zijn conclusie genomen.

In rechte

1 In een beroepschrift van 5 juni 1979 heeft verzoeker, een te Cagliari, Sardinië, wonende Italiaan, het Hof verzocht krachtens artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren het besluit van de jury, belast met het algemeen vergelijkend onderzoek Raad/LA/170 (Italiaanstalige vertalers) tot niet-toelating van verzoeker, een der sollicitanten, tot het in het kader van het onderzoek af te leggen examen, nietig te verklaren.

2 Blijkens het dossier heeft verzoeker op 7 november 1978 regulier verzocht om toelating tot voormeld algemeen vergelijkend onderzoek, zoals voorgeschreven in de mededeling en de aankondiging, geplaatst in het Publikatieblad van 29 september 1978 (C 231, blz. 2 resp. 6). De Raad heeft hem bij brief van 22 november 1978 de ontvangst van zijn sollicitatie bevestigd. Op 5 maart 1979 heeft de administratie van de Raad in de navolgende bewoordingen aan verzoeker doen weten dat hij niet tot het examen werd toegelaten:

„Naar aanleiding van uw verzoek aan bovengenoemd vergelijkend onderzoek te mogen deelnemen, moet ik u tot mijn spijt mededelen dat de jury u niet op de lijst der tot het examen toegelaten sollicitanten heeft geplaatst.

Volgens punt 7 van deel II van de vóór de aankondiging van het onderzoek geplaatste mededeling (vgl. PB nr. C 231, blz. 3), zijn de werkzaamheden van de jury geheim. Ik kan u dus de redenen waarom u niet tot het examen werd toegelaten, niet mededelen."

3 Verzoeker acht dit besluit nietig: bij gebreke van iedere redengeving zou het schending van wezenlijke vormvoorschriften inhouden. Onrechtmatig, althans niet voor toepassing vatbaar acht verzoeker voorts de zinsnede uit de mededeling van de Raad, waarnaar in voormelde brief wordt verwezen en die als volgt luidt:

„De werkzaamheden van de jury zijn geheim. Bijgevolg kan niet worden medegedeeld om welke redenen een sollicitant eventueel niet tot het examen wordt toegelaten, noch welke punten de sollicitanten hebben behaald."

4 De Raad betoogt dat het ten deze gaat om een „algemeen vergelijkend onderzoek op grondslag van bewijsstukken en een examen", dat als een selectie — in drie fasen — der sollicitanten is te beschouwen. Tot de eerste fase van dat onderzoek, waarin de bewijsstukken der kandidaten worden onderzocht, werd verzoeker toegelaten. Pas toen in het tweede processuele stadium de lijst der tot het examen toe te laten kandidaten moest worden opgesteld, werd verzoekers sollicitatie terzijde gelegd. De Raad betoogt dat voor deze fase van de werkzaamheden der jury de geheimhoudingsplicht geldt; sedert het arrest, op 14 juni 1972 gewezen in de zaak 44/71, Marcato t. Commissie (Jurispr. blz. 427), zou dit vaste rechtspraak van het Hof zijn. Waar de eerste fase tot een voor verzoeker gunstige uitslag leidde en voor de tweede fase, waarin hij geëlimineerd werd, de door de jury te betrachten geheimhouding geldt, meent de Raad dat hij zijn besluit in het geheel niet met redenen behoefde te omkleden.

5 Deze weer faalt. De Raad gaat uit van een onjuiste opvatting van de betekenis van het geheim der werkzaamheden, verricht door jury's belast met algemene vergelijkende onderzoeken. Die werkzaamheden zijn in artikel 6 van bijlage III van het Statuut van de ambtenaren geheim verklaard teneinde de onafhankelijkheid en onbevangenheid der jury's te waarborgen in dier voege

dat zij tegen inmenging en druk van buitenaf, van de zijde van de communautaire overheid zelve, van de betrokken kandidaten dan wel van derden, worden beschermd. De eerbiediging van bedoeld geheim brengt mede dat de opvattingen der individuele juryleden niet ruchtbaar mogen worden en dat gegevens, verband houdende met beoordelingen, de kandidaten persoonlijk dan wel in vergelijking met andere kandidaten betreffende, niet aan de openbaarheid mogen worden prijsgegeven. Aan de geheimhoudingsplicht mag evenwel niet een zo vergaande strekking worden toegekend dat mededeling zou mogen worden geweigerd van objectieve gegevens, en wel met name van de normen, gehanteerd bij de selectie waartoe in de preliminaire fase van het onderzoek werd overgegaan teneinde degenen wier sollicitaties nog voor de aflegging van enig examen terzijde werden gelegd, in staat te stellen na te gaan om welke redenen zij mogelijkerwijze werden afgewezen.

6 Hieraan zij toegevoegd dat bij een beoordeling van de motiveringsplicht te rade dient te worden gegaan met de onderscheiden niveau's der vergelijkende onderzoeken — en de verschillende soorten dier onderzoeken — en vooral ook met het aantal kandidaten dat zich voor die verschillende onderzoeken aanmeldt. Gaat het om de vergelijkende onderzoeken met het grootste aantal deelnemers, waartoe het onderhavig onderzoek behoort, dan is in geval van afwijzing niet een redengeving noodzakelijk welke door haar breedvoerigheid de werkzaamheden der jury's en de arbeid der personeelsadministratie al te zeer zou verzwaren.

7 Zelfs getoetst aan deze minimale eisen, moet de mededeling welke de administratie van de Raad aan verzoeker deed toekomen, als ontoereikend worden beschouwd. Allereerst kan een onbevangen lezer er niet uit begrijpen dat betrokkene tot de eerste fase van het concours werd toegelaten en tevens van de tweede fase werd uitgesloten. In de tweede plaats ontbreekt de meest elementaire redengeving. Dat de Raad in de in het Publikatieblad opgenomen bepalingen de kandidaten er bij voorbaat op heeft gewezen dat hun de redenen van een eventuele niet-toelating tot het examen niet konden worden medegedeeld, vermag zulks niet te rechtvaardigen, terwijl de Raad — juist door die „waarschuwing" — aan het geheim van de werkzaamheden van een met een vergelijkend onderzoek belaste jury een veel te ruime betekenis heeft gehecht.

8 Op grond van een en ander dient het bestreden besluit wegens schending van wezenlijke vormvoorschriften, namelijk wegens het ontbreken van iedere redengeving, te worden nietigverklaard.

Kosten

9 Volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

10 Waar verweerder in het ongelijk werd gesteld, moet hij in die kosten worden veroordeeld.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1. **Verklaart het besluit, waarbij de jury, belast met het algemeen vergelijkend onderzoek Raad/LA/170 (Italiaanstalige vertalers) verzoeker niet tot het examen heeft toegelaten, nietig.**

2. **Verwijst de Raad in de kosten.**

Touffait Pescatore Due

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 28 februari 1980.

Voor de griffier
J. A. Pompe
Adjunct-griffier

De president van de Tweede kamer
A. Touffait